Tradičně má v literárním Trapsavci své místo slovenská tvorba. Po loňském triumfu a zisku Zlatého Trapsavce se opět tři příspěvky ve slovenském jazyku umístily na stupních vítězů. Zajímavostí ovšem je, že báseň Hora snov, kterou vám dnes předkládáme krásně napsala ostřílená česká autorka Vlasta Aťka Hlavatá. I to nakonec svědčí o úrovni autorské špičky Trapsavce.
Příjemné čtení **HORA SNOV** Rozprávky starých mám
zaryla do lístia.
Zelenou krvou
zošíva okraje ciest
a kým úplne nezbelajú,
konármi sa modlí k nebesám.
Mrazuvzdorná.
Divočudná.
Spieva si po nociach
a neverí bocianom,
že aj ich prinesie
každú jar
kŕdel divokých vrán. **2. místo poezie old psavců**
Vlasta Aťka Hlavatá
TAM A ZASE SPÄŤ *Nechci sa nemať rád mnou. Nechcem.* Čas sa rozlial.
Zvetralé pivo noci robí nedopité krúžky na peróne života a posledný vietor, ktorý dohára svetlá nákladného vlaku, prevráti plastový kelímok s lógrom nedopitej kávy. Ten ešte pár sekúnd kreslí úsmev smutného klauna než mu dôjde dôvod a napodobní slimáčie ulity v koľajisku nehybnosti. Krčma pod Bralským tunelom nás vypľuje do tmy.V rozsvietenom okne krčmár mokrým vechťom stiera zo stola krúžky našej minulosti. Kapúrkové obláčiky dychu padajú k nohám. Remätský viadukt stále rovnako škrtá hviezdnú oblohu. Za posledným blikajúcim svetlom sveta sa dáme na mlčanlivý chodník. Pred nami polnočná trať.

Čas sa rozlial.
Hladné zviera noci hryzie končeky prstov. Dýchame si do dlaní než priložíme ďalší akord do tichého spevu. Po studenom pive nám mrznú uši. Posledná noc vandru. Trištvrťové kroky sa smejú Veľkému vozu a mesiac olizuje rosu na koľajniciach. Ej Bože môj nechce sa domov,ej Bože môj. Vyznávači zastávok na znamenie, noční chodci. Tí dvaja. Odbočíme od kuvíčieho volania, zbehneme vysokým násypom noci na druhú stranu lesa. Ani tma po nás neštekne. Polnočná trať osirie. *Vravím ti, inak si nemohol. Ja ti verím, že som inak nemohol.* Slnko vo dverách.
Balíme pomaly. Slimáčia radosť. Veru, krásne by bolo túlať sa do nekonečna, svet by bol jednoduchý ako domček nakreslený jedným ťahom detskej ruky. Tieto nedeľné úvahy. Vždy sa nájdu. Ako šiška pod celtou. Vždy sa vynoria. Ako mravci v ospalej tráve, do ktorej sa rozhodneš vyvaliť, aby si na nekonečné modro oblohy poslal pár obláčikov cigaretového dymu, iba tak pre trocha tieňa. Krátime si tých pár kilometrov na opustenú zastávku dúhami úvah o večnom vandrovaní, drotárska krv sa nám dostáva do nôh, rebelanstvo vyhadzuje klobúk k zapadajúcemu nedeľnému slnku.

_____

Tadatada-tadatada-tadatada.
Ako keď pre oči nevidíš krajinu. Cestuješ slepo. Vlak ťa unáša vpred a ty v protismere

myšlienok deň po dni späť. Po vreckách útržky ciest, ihličie, tú soľ zeme, šúľaš medzi prstami ako tichý sľub. Zádumčenie nám preruší škrípot bŕzd a prudké zastavenie. Prázdny vagón. Konečná. Vyslobodíme uzdy z hliníkového hlavolamu, ľahostajné kroky uličkou okolo záchodového odéru, ktorý sa neomrzí. Zatlačím za nos dverí, nasadzujem si klobúk a vystupujeme na piatkový perón braníckeho nádraží.
Tadatada-tadatada-tadatada. *Tak si to jednoducho spravil. Ja viem, díval som sa na seba.* Objal nás svet, ktorý sme videli na čiernobielych fotografiách. Teraz bol farebný. A hýbali sa tie obrázky. Úplny film. Ibaže to nebol film. Film nevonia letnými pražcami a muškátmi v drevených truhlíkoch. Film ti do tváre negrgne pivový dych vandráka narýchlo dopíjajúceho pivo z voskového pohára. Perón ako tulácky orloj fantastických postavičiek, medzi nimi Vyčítal a Čermák, tak mladí, že by si mohli podať ucho, Wabi balí gipsonku do futrálu a oblúčikom posiela vajgel štartky do koľajiska. Všetci nastupujú do vagónu, z ktorého sme pred chvíľou vypadli. Museli sme sa štípnuť tromi panákmi rumu v okničku občerstvenia. Tlampač ohlasuje odchod, výpravca to odpíska a nami to hrkne ako odchádzajúcim vlakom. A tak sme vo svete čiernobielych fotografii.

Z nedeľneho vlaku vystupujeme na piatkový perón.
Ležatá osmička žitia. Na ceste. Návestidlo ročných období má stále zelenú. Je to paráda prespať na Slepačej nohe a ráno sa dívať na modrú oblohu pripomínajúcu tu správnu farbu pastierských nohavíc s vybledutými kolenami, sedlať strapatých vtákov, kráčať po koľajniciach, po ktorých šiel snáď naposledy niekedy v praveku nejaký šialený mamutík na koliečkových korčuliach a hladať Morské oko, zažiť Zelenu noc a v mokrom studenom októbri počúvať ako si čaj v ešuse kloktá ako pri angíne a vôbec, byť chvíľku pri tom, keď si spoločne vyberáme ošúpané srdcia z náprsných káps a dýchname tú nekonečnú vandrácku romantiku. Večný vander v poviedkovom svete.
A z nedeľného perónu nastupujeme do piatkového vlaku.

V záhyboch duše počuješ jeho hlas. Pýtam sa svojej duše, či stále počujem jeho hlas. Šlapa li sme si celú cestu na päty. Než nám začalo chýbať tešenie na radosť a radosť z tešenia. Obyčajný upršaný pondelok, v ktorom duša ešte stále pláva nad vzdialenými modrými horami. Utorkové prázdno pred nekonečnou stredou. Piatkový nádych. Chýbali nám zastávky na znamenie. Smútok stočenej usárny pod posteľou noci uprostred týždňa. Cieľ nás vždy doviedol na cestu. Stačilo prejsť cez Druhý tunel, za Kostrúnom zabočiť do prava a povedľa Borievkového potôčiku ísť za vôňou grogu s maslom. V nálevni U Vermuta sme ho našli. Stojí pred nami. Podivný mužík. Celý v čiernom, trochu prikrčený, pod kabátikom má bielu košeľu s veľkými tvrdými manžetami, na hlave rovnaký čierny klobúk ako nosia muži z pohrebného ústavu James Death a Comp. V ruke, ktorú k nám zdvihne, má medzi zažltnutým ukazovákom a prostredníkom zastrčenú vizitku:

Mistr čar a kouzel
W. W. BURNUS MAGICKÁ KOUZLA – TAJUPLNÉ ZMIZENÍ
A ZNOVUOBJEVENÍ ŽIVÉ OSOBY – STOVKY
NEVÍDANÝCH NERVY DRÁSAJÍCÍCH ZÁŽITKŮ!!! Chlapík zažmurká čiernymi očami, odkašle si, prehrabne dlhými prstami mohutnú čiernu bradu, ktorá mu leží na drobných prsiach. Vie.

Ohnisko potiahnuté vousama machu prudko kontrastuje s totémom, ktorý akoby pred chvíľou niekto dokončil. Stojíme pred krásne vyrezávaným bobrom a sovou a rôznymi indiánskymi symbolmi, ktorým dominuje kľúč. Kľúč. Kľúč, ktorý nám má otvoriť tunel menom čas. A v hlave ten istý hlas: "Čo by ste boli schopní urobiť pre návrat? Aká je cena Vášho šťastia?"
Prvé plamene.
Pahreba žitia. Jednoduchá ako smrť. Ako domček kreslený detskou rukou jedným ťahom.
Hladanie vinníka v sebe.
Tma.
Ohnisko potiahnuté vousama machu prudko kontrastuje s ohorelým bobrom a sovou a nad ním stojí zrhbená postava s divným batohom značky Botas pri nohách a díva sa na ten obraz cez svojich päť dioptrií.
A z lesa počuť volanie. Nudloooo. Nudloooo... Sme so Šmidlou späť.
V obyčajnom pondelku. **2. místo próza old psavců**
Peter Joko Jokl